

РЕШЕНИЕ

№ 580

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Антоанета Г. Ивчева

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Нели С. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20211100510425 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20144861/23.06.2021 г., постановено по гр. д. № 48608/20 г. по описа на СРС, 156 състав, е признато за установено по отношение на Д. Н., с адрес: гр. София, ж. к. ****, че дължи на „Р. /Б./“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** N 55, „Е.****“, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 430, ал. 1 и 2 ТЗ, чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 92, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 1500 лв., представляваща главница по предоставен банков кредит по Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic, ведно със законната лихва, считано от 16.04.2019 г. до изплащане на вземането, сумата от 86,91 лв., представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 16.06.2018 г. до 16.09.2018 г., сумата от 4,25 лв., представляваща мораторна неустойка за периода от 16.06.2018 г. до 16.09.2018 г., както и сумата от 74,00 лв., представляваща банкови такси съгласно чл. 24, б. „б“ и чл. 37 от договора, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 09.05.2019 г. по ч. гр. д. N 21688/19 г. по описа на СРС, II ГО, 156 състав. С решението Д. Н. е осъден да заплати на „Р. /Б./“ ЕАД на основание чл. 78, ал. 1 във вр. ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП във вр. с чл. 25, ал. 1 НЗПП сумата от 833,28 лв., представляваща деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

Постъпила е въззивна жалба от Д. Н. срещу решение № 20144861/23.06.2021 г., постановено по гр. д. № 48608/20 г. по описа на СРС, 156 състав. Твърди се, че обжалваното решение е неправилно, тъй като е необосновано и е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Посочва се, че първоинстанционният съд не е взел предвид въведените с отговора на исковата молба доводи, че претендираното вземане за главница не е било изискуемо и ликвидно нито към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, нито към датата на подаване на исковата молба в съда. Поддържа се, че първоинстанционният съд не е обсъдил клаузите на чл. 40, чл. 42 – 45 от Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic, които не са индивидуално уговорени между страните, поради което следва да се приеме, че между страните не е уговорена месечна погасителна вноски, както и падеж на плащане на вноските. В тази връзка се твърди, че изводът на съда за неприложимост на разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД е неправилен. Посочва се, че изводът на първоинстанционния съд за неоснователност на доводите на ответника, че не е налице хипотезата на предсрочна изискуемост на кредита по см. на чл. 59, б. „а“ от Рамковия договор е неправилен. Твърди се, че разпоредбата на чл. 59 от Рамковия договор, послужила като основание за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, изисква като условие да бъде изпратено писмено предизвестие до картодържателя, а по делото не се установява от представените писмо от 07.03.2019 г. и обратна разписка това да е направено. Твърди се, че заключението на съдебно – счетоводната експертиза е необосновано и не е следвало да се кредитира от съда, тъй като не се установяват обективните данни, въз основа на които са направени изчисленията. Посочва се, че изводите на първоинстанционния съд, че не са налице неравноправни клаузи в процесния договор по отношение на процесните вземания са неправилни. Поддържа се становището, че клаузите на чл. 40, чл. 42 – 45 от Рамковия договор са неравноправни по см. на чл. 143, т. 3 и 10 ЗЗП и съответно нищожни на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП, тъй като липсват индивидуално уговорени между страните условия и съответно липсват ясни и недвусмислени уговорки относно размера на минималните погасителни вноски, падежа им и приложимия отчетен период. Твърди се, че клаузата на чл. 59, б. „а“ от Рамковия договор е неравноправна по см. на чл. 143, т. 19 ЗЗП, респ. нищожна на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП, тъй като формулировката на посочената разпоредба осигурява на банката възможност да обяви кредита за предсрочно изискуем дори при неизпълнение на договора, което е незначително с оглед интереса на кредитора, и е във вреда на потребителя, тъй като води до несъответствие с общото изискване за добросъвестност и до значително неравновесие между правата и задълженията на страните, като с оглед нищожността на тази клауза обявяването на кредита за предсрочно изискуем не е произвело действие. Посочва се, че клаузата на чл. 33 от Рамковия договор също е неравноправна по см. на чл. 143, т. 3 и 10 ЗЗП, и като нищожна на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП не е породила правни последици, тъй като не е уговорено между страните ясно и недвусмислено какъв е размера на дължимата от картодържателя възнаградителна лихва. Поддържа се, че клаузата на чл. 24 от Рамковия договор, с която е

уговорено картодържателят да заплаща такса за обслужване на картата, е неправомерно по см. на чл. 143, т. 3, 10 и 12 ЗЗП, и като нищожна на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП не е породила правни последици, т. е. за картодържателя изобщо не е възникнало задължение за плащане на таксата. Искане се от съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение като неправилно, и вместо него да постанови друго решение, с което да отхвърли иските като неоснователни.

Въззиваемата страна - „Р. /Б./“ ЕАД е подала отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, в който се поддържа становището, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено. Посочва се, че възразението на въззивника, че не е бил уведомен за предсрочна изискуемост на кредита, е неоснователно. Волеизявлението на банката, обективизирано в писмо с изх. N 001 – 16752/07.03.2019 г., е било редовно връчено на адресата, съобразно изискванията на ЗПУ и Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, поради което е породило целените правни последици. Поддържа се, че правилно съдът е приел, че към момента на приключване на съдебното дирене – 10.06.2021 г. е бил настъпил крайния срок на договора /25.08.2020 г./, поради което всички непогасени вземания по договора са станали изискуеми. Посочва се, че предсрочната изискуемост не може да бъде приложена по отношение на вече падежиралите към момента на обявяването й вноски, а само спрямо тези, чиято изискуемост не е настъпила. Твърди се, че правилно съдът е приел, че клаузите в договора не са неправомерни и че не са уговорени във вреда на потребителя. Посочва се, че съгласно чл. 146, ал. 1 ЗЗП неправомерните клаузи в договорите са нищожни, но не и когато са уговорени индивидуално, а в случая оспорените клаузи са част от сключените между страните Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic, а не са включени в ОУ на банката, т. е. те са индивидуално обсъдени и приети от страните. Искане се обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно. Претендират се разноски.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 430, ал. 1 и 2 ТЗ, чл. 79, ал. 1 и чл. 92, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът - „Р. /Б./“ ЕАД твърди, че е сключил с ответника Д. Н. на 25.08.2017 г. Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic, по силата на който банката е отпуснала кредитен лимит в размер на 1500 лв., който е бил напълно усвоен. Посочва, че в чл. 33 от процесния Рамков договор е бил уговорен размер на възнаградителната лихва, която се начислява върху усвоената част от кредитния лимит към края на отчетния период за периода от края на отчетния период до пълното погашение и се събира служебно от банката от кредитния лимит или за сметка на неговото възвишение. Съгласно чл. 36 от Рамковия договор размерът на дължимата от кредитополучателя лихва се

изчислява ежемесечно и се събира служебно от банката от кредитния лимит или за сметка на неговото надвишение. Поддържа, че при цялостно или частично неплащане на минимални погасителни вноски банката начислява обезщетение за забава в размер на 10 % годишна база върху забавената дължима от картодържателя сума /чл. 47 от договора/. Твърди, че банката е изпълнила всички свои задължения съгласно процесния Рамков договор, като е отпуснала парична сума за възмездно ползване, но на датите на падеж – от 16.07.2018 г. до 16.03.2019 г. кредитополучателят не е заплатил дължимите месечни погасителни вноски /включващи главница и лихва/ към банката в необходимия размер, което представлява случай на неизпълнение на основание чл. 52 от Рамковия договор. Посочва, че на основание чл. 59 от Рамковия договор във вр. с чл. 432 ТЗ банката надлежно е упражнила потестативното си право да обяви изцяло и предсрочно изискуем целия ползван кредитен лимит преди подаване на заявлението, като до кредитополучателя е било изпратено писмо за обявяване за предсрочно изискуем на усвоения и непогасен остатък от кредитния лимит по Рамковия договор. Твърди, че на 03.04.2019 г. предсрочната изискуемост на вземането по процесния Рамков договор е била обявена на ответника с достигането до адреса му, посочен в Рамковия договор, на писмото. Посочва, че въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парични задължения по чл. 410 ГПК е било образувано ч. гр. д. N 21688/19 г. по описа на СРС, 156 състав, по което е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за процесните вземания. Твърди, че заповедта за изпълнение е била връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК са били дадени указания за предявяване на иск за установяване на съществуването на процесните вземания. Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца, както следва: сумата от 1500 лв., представляваща главница по предоставен банков кредит по Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic, ведно със законната лихва, считано от 16.04.2019 г. до изплащане на вземането, сумата от 86,91 лв., представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 16.06.2018 г. до 16.09.2018 г., сумата от 4,25 лв., представляваща мораторна неустойка за периода от 16.06.2018 г. до 16.09.2018 г., както и сумата от 74,00 лв., представляваща банкови такси съгласно чл. 24, б. „б“ и чл. 37 от договора, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 09.05.2019 г. по ч. гр. д. N 21688/19 г. по описа на СРС, II ГО, 156 състав. Претендира разноски.

Ответникът – Д. Н. оспорва исковете като неоснователни. Твърди, че не е доказано, че е отпуснат кредитен лимит в размер на 1500 лв., че кредитът е напълно усвоен, както и какъв е размерът на месечните погасителни вноски. Посочва, че не се установява падежа на погасителните вноски, респ. няма данни за връчена покана за плащане. Твърди, че писмото от 07.03.2019 г. няма характер на покана, както и че не му е връчено. Посочва, че в процесния Рамков договор са налице неравноправни клаузи по см. на чл. 143, т. 3, 10 и 12, които са нищожни на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП, а именно – чл. 59, чл. 33 и чл. 24. Твърди,

че не се доказва и наличието на хипотезите на чл. 24, б. „б“ и чл. 37 от Рамковия договор, както и как е формиран размера на таксата и кога е изискуема. Моли за отхвърляне на исквете.

С влязло в сила на 08.06.2021 г. определение от 11.05.2021 г. първоинстанционният съд на основание чл. 130 във вр. с чл. 126 ГПК е върнал исковата молба в частта, касаеща предявените при условията на евентуалност осъдителни искиове с правно основание чл. 430, ал. 1 и 2 ТЗ, чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 92, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за заплащане на сумата от 1500 лв., представляваща главница по предоставен банков кредит по Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic, ведно със законната лихва, считано от 16.04.2019 г. до изплащане на вземането, сумата от 86,91 лв., представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 16.06.2018 г. до 16.09.2018 г., сумата от 4,25 лв., представляваща мораторна неустойка за периода от 16.06.2018 г. до 16.09.2018 г., както и сумата от 74,00 лв., представляваща банкови такси съгласно чл. 24, б. „б“ и чл. 37 от договора, и е прекратил производството по делото в тази му част.

От представения като доказателство по делото Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic е видно, че между „Р. /Б./“ ЕАД, като кредитор, и Д. Н., като кредитополучател, е сключен договор, по силата на който банката издава безконтактна кредитна карта с ПИН, като предоставя за ползване и кредитен лимит в размер на 1500 лв. за извършването на платежни и неплатежни операции, а картодържателят се задължава да ползва лично предоставената кредитна карта, като не дава своя ПИН на други лица, както и да възстанови ползваните парични суми, съобразно уговореното в договора с дължимата договорна възнаградителна лихва.

В чл. 33 от процесния Рамков договор е уговорен размер на възнаградителната лихва, която се начислява върху усвоената част от кредитния лимит към края на отчетния период за периода от края на отчетния период до пълното погашение и се събира служебно от банката от кредитния лимит или за сметка на неговото надвишение.

Съгласно чл. 36 от Рамковия договор размерът на дължимата от кредитополучателя лихва се изчислява ежемесечно и се събира служебно от банката от кредитния лимит или за сметка на неговото надвишение.

Съгласно чл. 47 от Рамковия договор при цялостно или частично неплащане на минимални погасителни вноски банката начислява обезщетение за забава в размер на 10 % годишна база върху забавената дължима от картодържателя сума.

В чл. 50 от Рамковия договор е уговорено, че срокът на ползвания кредитен лимит съвпада със срока на действие на договора, но не по – късно от срока на валидност на картата. Съгласно чл. 14 от договора картата е със срок на валидност три години.

Според уговореното в чл. 24, б. „б“ от Рамковия договор за картите Visa Classic и MasterCard Gold банката събира месечна или годишна такса за обслужване на картата,

съгласно Тарифата, след извършване на първата операция с картата, но не по – късно от една година от първоначалното издаване на картата.

Според уговореното в чл. 37 от Рамковия договор при надвишаване на кредитния лимит, картодържателят дължи такса за надвишението в размер на 10 лв./5 евро.

С писмо с N Изх. – 001 – 16752 от банката е обявена на кредитополучателя предсрочната изискуемост на кредита по договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване на кредитна карта.

Видно от приложеното по делото известие за доставяне писмо с N Изх – 001 – 16752 е изпратено на адреса на кредитополучателя, посочен в договора, и е върнато с отбелязване, че не е потърсено, като е налице удостоверяване от „Б.п.“ ЕАД, че на адреса на ответника е оставено известие на 13.03.2019 г., както и че на 03.04.2019 г. писмото е върнато като непотърсено.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено и обосновано, се установява, че по процесния договор е усвоена главница в размер на 1500 лв., която не е погасена. Размерът на задълженията на кредитополучателя по Рамковия договор от 25.08.2017 г. към датата на подаване в съда на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 16.04.2019 г., е, както следва: непогасена и усвоена главница – 1500 лв., начислена редовна лихва за периода от 16.06.2018 г. до 16.09.2018 г. – 86,91 лв., начислена наказателна лихва/обезщетение за забава за периода от 16.06.2018 г. до 16.09.2018 г. – 4,25 лв., изискуеми такси – 74,00 лв. Според заключението размерът на непогасените задължения от ответника за главница, редовна лихва и наказателна лихва към датата на изготвяне на счетоводните справки от банката – 25.05.2021 г., както и към датата на изготвяне на заключението – 02.06.2021 г., в случай, че предсрочната изискуемост настъпва с датата на връчване на исковата молба на ответника – 01.04.2021 г., съвпада с размерите, посочени по – горе, тъй като през м. 09.2018 г. е спряно начисляването на лихви и такси. Последното извършено плащане на месечна погасителна вноска от ответника е било на 14.06.2018 г., а следващото дължимо плащане е било на 02.07.2018 г. Според заключението няма данни за постъпили плащания от длъжника по процесния Рамков договор в периода от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 16.04.2019 г. до датата на изготвяне на счетоводните справки от банката – 25.05.2021 г.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК – от процесуално легитимирана страна, поради което е допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че решението е

валидно и допустимо. Първоинстанционният съд не е допуснал и нарушение на императивни материалноправни норми.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба, по отношение на правилността на решението, въззивният съд намира следното:

В случая, първоинстанционният съд с доклада по делото е разпределил доказателствената тежест, като е указал, че по исковете с правно основание чл. 430, ал. 1 и 2 ТЗ, чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже: наличието на валидно сключен договор за потребителски кредит; че кредиторът е предоставил, респ. длъжникът е усвоил сумата по отпуснатия кредит; че е упражнено от кредитора правото да обяви вземането си за предсрочно изискуемо, както и наличието на валидно уговорена неустойка между страните, а в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните суми.

С оглед оспорванията от ответника за наличието на неравноправни клаузи в процесния договор, първоинстанционният съд е указал, че в тежест на ищеца е да докаже, че оспорените клаузи са индивидуално уговорени /арг. от чл. 146, ал. 4 ЗЗП/.

Във въззивното производство не са спорни следните обстоятелства: че между „Р. /Б./“ ЕАД, като кредитор, и Д. Н., като кредитополучател, е сключен Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic, по силата на който банката е издала безконтактна кредитна карта с ПИН, като е предоставила за ползване и кредитен лимит в размер на 1500 лв. за извършването на платежни и неплатежни операции, а картодържателят се е задължил да ползва лично предоставената кредитна карта, като не дава своя ПИН на други лица, както и да възстанови ползваните парични суми, съобразно уговореното в договора с дължимата договорна възнаградителна лихва, както и факта на усвояване на кредита от кредитополучателя.

Ето защо, за кредитополучателя е възникнало задължение за погасяване на кредитното задължение по начина и в сроковете, уговорени с процесния договор /17 дни след края на отчетния период/.

На следващо място, от заключението на съдебно – счетоводната експертиза, се установява, че кредитополучателят не е изпълнил задължението си за погасяване на дължимите суми за минимална погасителна вноска в съответствие с уговореното в договора, поради което на основание чл. 59 от процесния договор банката е упражнила правото си да обяви усвоените и непогасени вземания по договора за предсрочно изискуеми.

Съгласно разясненията, дадени с т. 18 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, за настъпването на предсрочната изискуемост са необходими две групи предпоставки – обективни /неплащането на две или повече вноски на падежа, ако банката обявява кредита за предсрочно изискуем в хипотезата на чл. 60, ал. 2 ЗКИ, неизпълнение на други задължения по договора – неплащане на главница, лихва; забава в плащанията – така, както са уговорени в договора за кредит/ и субективни

/упражняване на правото на кредитора да обяви кредита за предсрочно изискуем/. Субективният елемент се изразява във волеизявление на кредитора за обявяване на кредита за кредита за предсрочно изискуем, което следва да е достигнало до длъжника. В този случай предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, че обявява кредита за предсрочно изискуем, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

Предсрочната изискуемост на кредита не настъпва автоматично при пълно или частично спиране на плащанията на задълженията по договора за кредит, а е обусловена от упражняването на субективното право на кредитора да обяви кредита за предсрочно изискуем.

С оглед на така дадените разрешения моментът, в който настъпва предсрочната изискуемост на кредита, е датата, на която волеизявлението на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем, е достигнало до длъжника – кредитополучател, и то ако към този момент са били налице обективните предпоставки за изгубване на преимуществото на срока. В този момент неплатеният остатък по кредита е изискуем по отношение на кредитополучателя.

В случая, от доказателствата по делото се установява, че е налице забава в погасяването на минималните месечни вноски, включващи главница и лихва, считано от 02.07.2018 г. до 07.03.2019 г., поради което са били налице обективните предпоставки по чл. 52, б. „д“ във вр. с чл. 59 от процесния договор за обявяване на кредита за предсрочно изискуем.

С писмо с N изх. – 001 – 16752 от банката е обявена на кредитополучателя предсрочната изискуемост на кредита по договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване на кредитна карта.

Видно от приложеното по делото известие за доставяне писмото с N изх – 001 – 16752 е изпратено на адреса на кредитополучателя, посочен в договора, и е върнато с отбелязване, че не е потърсено, като е налице удостоверяване от „Б.п.“ ЕАД, че на адреса на ответника е оставено известие на 13.03.2019 г., както и че на 03.04.2019 г. писмото е върнато като непотърсено.

Съдът намира, че банката е положила дължимата грижа за връчване на писмото – покана - налице е удостоверяване от „Б.п.“ ЕАД, че на адреса на кредитополучателя, посочен в договора, е оставено известие на 13.03.2019 г., както и че на 03.04.2019 г. писмото е върнато като непотърсено. Изпълнени са и изискванията на чл. 6.3. от Общите правила за доставяне на пощенските пратки, пощенските колети и пощенските парични преводи, като писмото е било на разположение на адреса повече от 20 дни в офиса на пощенския оператор.

Ето защо, въпреки липсата на фактическо връчване, уведомлението до кредитополучателя за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, следва да се счита за получено от него на 03.04.2019 г., на основание чл. 203 от договора, тъй като е изпратено на посочения в договора адрес за кореспонденция и е удостоверен от „Б.п.“ ЕАД опитът да

бъде предадено писмото, т. е. положена е дължимата грижа за уведомяването на длъжника.

Предвид изложеното по – горе, съдът намира, че по делото са доказани обективните и субективните предпоставки за настъпването на предсрочната изискуемост на кредита – неплащане на минимални погасителни вноски на падежа – така, както са уговорени в договора за кредит и достигане до кредитополучателя – длъжник на волеизявлението на кредитора за обявяване на кредита за предсрочно изискуем преди датата на подаване в съда на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК - 16.04.2019 г.

Съгласно разясненията, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение N 8/02.04.2019 г. по т. д. N 8/17 г. на ОСГТК на ВКС, предсрочната изискуемост не представлява друго основание на иска. Доказването на настъпилата предсрочна изискуемост на договора за банков кредит е определящо единствено за размера, в който ще бъде признато вземането на кредитора. Поначало предсрочната изискуемост не може да бъде приложена по отношение на вече падежиралите към момента на обявяването ѝ вноски, а само спрямо тези, чиято изискуемост не е настъпила. По отношение на вноските с настъпил падеж по погасителния план към датата на подаване на заявлението, предсрочната изискуемост не се твърди и съответно тяхното присъждане в последващо производство по чл. 422, ал. 1 ГПК не може да се разглежда като произнасяне извън заявеното от кредитора основание. Предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск за установяване на дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост може да бъде уважен по отношение за вноските с настъпил падеж към датата на формиране на силата на пресъдено нещо.

В случая, от доказателствата по делото се установява, че Рамков договор № 1708082212519170/25.08.2017 г. за издаване и ползване на безконтактна кредитна карта RaiCard Fix/Visa Classic/Mastercard Gold/Billa Visa Classic е с краен срок на погасяване – 25.08.2020 г. /арг. от чл. 14 във вр. с чл. 50 във вр. с чл. 168 от договора/. Тъй като към момента на приключване на съдебното дирене пред първоинстанционния съд – 10.06.2021 г. е бил настъпил крайния срок на договора, то всички непогасени вземания по него са станали изискуеми.

По делото не се твърди и не установява претендираните от банката вземания да са погасени чрез плащане.

На следващо място, следва да се разгледат доводите на въззивника, че са налице неравноправни клаузи в процесния договор, касаещи процесните вземания. Независимо от изложените от въззивника доводи следва да се посочи, че съдът дължи и служебна проверка на валидността на клаузите на договора, тъй като се касае за императивни материалноправни разпоредби, които въззивният съд следва да приложи /т. 1 от Тълкувателно решение N 1/09.12.2013 г. по тълк. дело N 1/13 г. на ОСГТК на ВКС/.

От тълкуването на разпоредбите на чл. 143 – 147 ЗЗП може да се направи извод, че неравноправни клаузи в договор са тези клаузи, по отношение на които са налице следните условия:

- клаузите не са индивидуално уговорени – те са предварително изготвени от търговеца, като потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им – арг. от чл. 146, ал. 2 ЗЗП.

- уговорени са във вреда на потребителя – накърняват се уредени в закона права на потребителя, респ. увреждат се законните му интереси.

- не отговарят на изискванията за добросъвестност, респ. на добросъвестната търговска практика.

- уговорката води до значително неравновесие в правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

В разпоредбите на чл. 143, ал. 1, т. 3, 10 и 12 ЗЗП е дадено примерно изброяване на хипотези на неравноправни клаузи в договор, а именно – когато се поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля; когато се налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора; когато се позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно без основание характеристиките на стоката или услугата;

В разпоредбата на чл. 144 ЗЗП са посочени изключенията, за които не се прилага т. нар. потребителска защита по отношение на договора за банков кредит, които следва да се прилагат ограничително.

Освен това т. нар. потребителска защита не се прилага и по отношение на клаузи, които са уговорени индивидуално /арг. от чл. 146, ал. 1 ЗЗП/. В чл. 146, ал. 2 ЗЗП е посочено, че не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия. Когато търговецът или доставчикът твърди, че определено условие от договора е индивидуално уговорено, тежестта за доказването пада върху него /чл. 146, ал. 4 ЗЗП/.

В случая, не се доказва от банката при условията на пълно и главно доказване, че оспорените клаузи в Рамковия договор са били уговорени индивидуално. Не се установява и че оспорените клаузи са били уговорени във вреда на потребителя, че не отговарят на изискванията за добросъвестност, респ. на добросъвестната търговска практика, както и че водят до значително неравновесие в правата и задълженията на банката и потребителя.

Неоснователно е твърдението, че клаузите на чл. 40, 42 – 45 от Рамковия договор са неравноправни на основание чл. 143, т. 3 и 10 ЗЗП, тъй като липсват ясни и недвусмислени уговорки относно размера на минималните погасителни вноски, падежа им и приложимия отчетен период. В чл. 42 - 43 от Рамковия договор е посочен размера на минималната погасителна вноска - според вида на ползваната карта, в чл. 40 от Рамковия договор е дадена възможност на картодържателя да избира между два отчетни периода за ползване на картата, като в чл. 44 са посочени сроковете за плащане на минималната погасителна вноска в зависимост от вида на ползваната карта.

Неоснователно е твърдението, че клаузата на чл. 59, б. „а“ от Рамковия договор е неравноправна на основание чл. 143, т. 19 ЗЗП, тъй като осигурява възможност на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем дори при неизпълнение на договора, което е незначително с оглед интересите на кредитора. При съмнение относно смисъла на определено условие то следва да се тълкува по благоприятен за потребителя начин, и във връзка с всички останали клаузи на договора, като се има предвид и вида на услугата /арг. от чл. 147, ал. 2 и чл. 145, ал. 1 ЗЗП/.

Неоснователно е твърдението, че клаузата на чл. 33 от Рамковия договор е неравноправна по см. на чл. 143, т. 3 и 10 ЗЗП, тъй като не е уговорено между страните ясно и недвусмислено какъв е размера на дължимата от картодържателя възнаградителна лихва. Видно от клаузата на чл. 33 от Рамковия договор уговореният размер на възнаградителната лихва е в зависимост от вида на ползваната карта.

Клаузата на чл. 24 от Рамковия договор, с която е уговорено картодържателят да заплаща такса за обслужване на картата, също не е неравноправна по см. на чл. 143, т. 3, 10 и 12 ЗЗП, тъй като уговорените такси се дължат за конкретна услуга от банката - за обслужване на платежното средство, чрез което се усвояват суми по кредита, респ. за ползване на кредитен лимит над договорения.

Предвид изложеното по – горе, съдът намира, че предявените искове с правно основание чл. 430, ал. 1 и 2 ТЗ, чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД са основателни и следва да се уважат изцяло.

Поради съвпадението на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение № 20144861/23.06.2021 г., постановено по гр. д. № 48608/20 г. по описа на СРС, 156 състав, следва да бъде потвърдено като правилно, в т. ч. и в частта му относно разноските.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 273 във вр. с чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата в размер на 300 лв., представляваща разноски за възнаграждение за особен представител на въззивника във въззивното производство, както и сумата от 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство. Освен това въззивникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса за въззивната жалба в размер на 33,30 лв. по сметка на СГС.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20144861/23.06.2021 г., постановено по гр. д. № 48608/20 г. по описа на СРС, 156 състав.

ОСЪЖДА Д. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж. к. ****, да заплати на „Р. /Б./“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** N 55, „Е.****“, на основание чл. 273 във вр. с чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК сумата от **400 лв.**,

представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА Д. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж. к. ****, да заплати държавна такса за въззивната жалба в размер на **33,03 лв.** по сметка на СГС.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____